

Práce pojednává o rodinách, jejichž dítě onemocnělo těžkou formou epilepsie. Na obecné úrovni popisuje nemoc jako nepříznivý faktor ve vývoji dítěte, v konkrétní rovině zaměřuje pozornost na psychické změny v důsledku epilepsie a na různá omezení, které z nemoci plynou. Dále se věnuje tématu přijetí postižení dítěte rodiči, výchovným reakcím rodičů, problematice stresu a jeho zvládnutí u jednotlivých členů rodiny.

Klíčovým tématem je psychologie rodiny jako systému a vlivu nemoci dítěte na jeho změnu. Zásadní je skutečnost, že změna jedné rodinné komponenty (nemocný člen) proměňuje celý rodinný systém. V tomto smyslu je v práci vymezováno rodinné fungování a zdraví rodiny jako schopnost rodinného systému adaptovat se na stres. K tomu je nutné využívat rodinné strategie zvládnutí stresu jako prostředku vedoucího k úspěšné adaptaci. Za strategie zvládnutí zátěže je pak možné považovat vše, co rodina dělá, aby získala a využila zdroje odolnosti. Jednou z možných strategií je využívání služeb odborné pomoci. Z toho důvodu jsou v další části práce zmapovány komplexní možnosti poskytování odborné pomoci.

Praktická část práce vychází z nasbíraných a zpracovaných dat v podobě zkušeností rodin s onemocněním jejich dítěte, tyto data jsou prostřednictvím analýzy a interpretace vyhodnocovány a konfrontovány se zpracovanou teorií. Výzkum potvrdil můj úvodní předpoklad, že informovanost o možnostech odborné pomoci pro rodiny s dítětem s epilepsií není dostatečná.